

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG
1015 Budapest, Donáti utca 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED]

[REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26. §-a (1) és (2) bekezdése, a 27. §-a, a 28. §-a (1) és (2) bekezdése és a 29. §-a alapján az alábbi alkotmányjogi panasz indítványt terjesztem elő:

BEVEZETÉS:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alább részletezett majd összefoglalt érintettség kifejtés figyelembe vételével állapítsa meg a deviza alapúnak nevezett kölcsönszerződések forintosításával és elszámolásával kapcsolatos törvények – a 2014. évi XXXVIII., a 2014. évi XL. és a 2014. évi LXXVII. törvények - alaptörvény-ellenességét, különös tekintettel az árfolyamkockázatról szóló és a vele kapcsolatba hozható szerződési rendelkezésekre, megfogalmazásokra, kifejezésekre, szavakra. A szerződésekben foglaltak semmisségének és alaptörvény-ellenességének megállapításából következő a szerződések módosításáról szóló utólag meghozott törvények alaptörvény-ellenességének a megállapítása tudomásom szerint nincs határidőhöz kötve.

Az alaptörvény-ellenességet kifejezetten nem az új Alaptörvénnyel kapcsolatban kérem megállapítani, mivel e kölcsönszerződések idején még az előző Alkotmány volt hatályban, és magától értetődően a forintosításról és elszámolásról szóló törvények sem léteztek még. Azonban a két alaptörvény sok tekintetben hasonló, sőt megegyező dolgokat fogalmaz meg.

A forintosításról és elszámolásról szóló törvények alapjául szolgáló kölcsönszerződések megkötésének idején fennálló meglehetősen hiányos jogszabályozás következtében előbb meg kell vizsgálni azt, hogy ezek a szerződések milyen akkori törvényi követelményeknek feleltek meg. A Kúria megírta nekem, hogy a hatásköréből kifolyólag csak a bírósági úton hozzá eljutott esetekkel foglalkozik. A bankok ügyfeleinek megküldött forintosításról és elszámolásról szóló levelek az MNB előírásának megfelelően megemlítik, hogy a forintosításról és elszámolásról szóló törvények által bekövetkezett szerződésmódosítással nem érintett szerződési rendelkezések változatlan tartalommal továbbra is hatályban maradnak.

Levelemből egyértelmű lesz, hogy nemcsak ezekkel az úgymond változatlan tartalommal továbbra is hatályban maradt tételekkel van alkotmányos baj, hanem lényegében az egész szerződéssel, annak csaknem minden tételével. Amíg a felmerült problémák nincsenek egyértelműen tisztázva, addig nem beszélhetünk a bankok „fair” korszakáról. Az előző korszakuk nem volt az? És ha bebizonyosodnak, megerősítést nyernek a forintosítás és elszámolás alapjául szolgáló szerződések többi, eddig még meg nem tárgyalt részeiről is hogy tisztességtelenek és semmisek, úgy az egész forintosítás és elszámolás alapját veszti.

Ehhez tehát meg kell vizsgálni, hogy a szerződésekbe foglaltak sértették-e az akkori törvényeket illetve az akkori alaptörvényt. Erről szól ez a levél. Előre is köszönöm a

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: 10/2514-0/2015.	
Érkezett: 2015 AUG 04.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 1 db	P~

fáradásukat, hogy hosszúra sikerült írásomat elolvassák, de próbáltam a lehető legpontosabb lenni minden tekintetben.

Mielőtt megnevezném azokat a pontokat a régi Alkotmányból, amikkel szerintem a „deviza alapú” kölcsönök egésze, így a benne szereplő „árfolyam kockázat” ügyfelek általi „vállalása” nem összeegyeztethető, sorra kell vennem a Kúria határozatait, amelyek meglehetősen ellentmondásosan értelmezték a „deviza alapú” „szerződések” szövegét és a rájuk vonatkozó törvényeket.

Fel szeretném hívni a figyelmüket az idézetekben az általam kiemelt szavak, kifejezések szó szerinti értelmére, mivel meggyőződésem, hogy Magyarország jogrendjéért felelősséggel és kötelezettséggel tartozó közjogi méltóságok sajnos a bankokkal együtt a fogalmak furcsa használatával és értelmezésével akarva-akaratlan a valóságot, így a közvéleményt, az érintett ügyfelek bizonyára jelentős részét meglehetősen nagy fogalmi bizonytalanságban tartották és tartják a mai napig. Az idézőjelekben mindig vagy a szerződésből vagy a Kúria határozataiból vagy a bank válaszleveleiből vagy a PSZÁF kiadványaiból származik az idézet.

Az idézetek azért fontosak, mert sokszor az az érzésem, hogy az alább következő jogász érvelések úgy lettek megfogalmazva, mintha nem láttak volna a fogalmazók egyetlenegy ilyen „deviza alapú” közjegyzői okiratot és a hozzá mellékelt banki tájékoztatót és táblázatot sem, de még a bankokat felügyelő PSZÁF akkori - 2006 szeptemberi és 2008 júliusi - ügyfél tájékoztató füzetét és az MNB akkori kiadványait sem. Márpedig az ügyfelek tájékoztódtak – amire a Kúria is kitért.

RÉSZLETEZÉS:

1. A Kúria 2/2014. számú PJE határozata (2014.06.16.) szerint: A legfőbb ügyész álláspontjából:

„A deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződés esetén az árfolyamkockázat fogyasztókra hárítása, mint semmisséget eredményező tisztességtelen szerződési feltétel nem vizsgálható, ha az erre vonatkozó szerződési kikötést a szerződő felek a szerződési autonómiájuk és a piaci viszonyok keretében egyedileg megtárgyalták. Ellenkező esetben a főszoolgáltatás részeként a rendelkezés tisztességtelensége akkor vizsgálható, ha annak tartalma a szerződés megkötésekor a fogyasztó számára nem világos és nem érthető.”

Ha a tisztességtelenség vizsgálatának feltételei fennállnak, a pénzügyi intézmény árfolyamkockázattal kapcsolatban adott téves tájékoztatása eredményezheti az átláthatóság hiánya miatt a szerződés árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezéseinek a tisztességtelenségét. (...)

A 6/2013. PJE 1. pontjában a jogegységi tanács már megállapította, hogy az átszámítás nem jelent pénzváltást, csupán a folyósított, illetve a törlesztett összegnek a teljesítéskori árfolyam alapján történő kiszámítását. Ha ennek alapján a bíróság arra a következtetésre jut, hogy az átszámításra vonatkozó szerződési kikötés tisztességtelen, e feltétel helyébe a nemzeti jog diszpozitív rendelkezése lép, amelyet a jogegységi határozattal érintett időszakban a Ptk. 231. §-ának (2) bekezdése tartalmazott.”

A legfőbb ügyész szövegének a végén a dőltten kiemelt „átszámításra” szó minden bizonnyal tévedés, mert a közjegyzői okiratokban az „átvált” szó szerepel, így csak az eredeti „átvált” lehet eleve úgymond „tisztességtelen”, és nem az „átszámít”. A Kúria által megadott Ptk. 231. § (2) bekezdés értelmében is.

**2/A. A Kúria 6/2013. számú PJE határozata (2013.12.16.) szerint:
A jogegységi tanács álláspontjából az árfolyamkockázatról:**

„A vizsgált szerződések megkötésekor nem létezett olyan jogszabály, amely általában vagy akár fogyasztók esetén tiltotta volna az árfolyamkockázat ilyen formában történő telepítését, vagy meghatározta volna az adós által viselendő kockázat felső határát. Ebből következően az, hogy az árfolyamváltozás kockázata az adóst terhelte, nem tette magát a konstrukciót jogszabályba ütközővé.”

**2/B. A Kúria 2/2014. számú PJE határozata (2014.06.16.) szerint:
A jogegységi tanács álláspontjából az árfolyamkockázatról:**

„Vizsgálni szükséges tehát, hogy az adott konstrukció egyik lényegi eleme, az árfolyamkockázat fogyasztók általi viselése világos, érthető szerződési feltétel volt-e. A Ptk. 205. §-ának (3) bekezdése értelmében a felek a szerződés megkötésénél együttműködni kötelesek, és tájékoztatniuk kell egymást a megkötendő szerződést érintő minden lényeges körülményről. Ezt az általános együttműködési és tájékoztatási kötelezettséget fogyasztónak minősülő ügyféllel kötendő devizahitel nyújtására irányuló szerződés esetén - ide nem értve a pénzügyi lízingszerződést – a jelenleg már nem hatályos 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 203. §-a akként konkretizálja, hogy a pénzügyi intézménynek fel kell tárnia a szerződés ügyletben az ügyfelet érintő kockázatot, amelynek tudomásulvételét az ügyfél aláírásával igazolja.

E rendelkezéseken túlmenően alapvető jelentősége van az Európai Unió Bírósága által a C-26/13. számú ügyben hozott ítéletében kifejtett azon követelménynek, hogy a fogyasztó számára ténylegesen lehetőséget kell biztosítani a szerződés összes feltételének megismerésére (67. pont), és a szerződéskötés következményeinek megismerhetőségére (70. pont). A fogyasztó alatt nem a konkrét fogyasztó értendő, hanem az »általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó« (74. pont). Azt pedig, hogy az ekként értelmezett fogyasztó képes volt-e értékelni az árfolyam változás rá nézve esetlegesen hátrányos gazdasági következményeit is az Európai Unió Bírósága által a különmemű árfolyamok alkalmazása kapcsán kifejtettek analóg alkalmazásával kell megítélni. E szerint ezt »a releváns ténybeli elemek összességére tekintettel« kell megállapítani, vagyis ebből a szempontból nem csak a szerződés tartalmának, szövegének van jelentősége, hanem a szerződéskötés során »közvetett reklámnak és tájékoztatásnak« is (74. pont). Az irányelv 4. cikk (1) bekezdése, valamint az azt átültető Ptk. 209. § (2) bekezdése szerint is egy szerződési feltétel tisztességtelenségének megítélésakor a szerződés megkötésére vezető minden körülményt – így a kapott tájékoztatást is – figyelembe kell venni.

Abban az esetben, ha a szerződés szövegéből és a pénzügyi intézmény által nyújtott tájékoztatásból egyértelműen felismerhető volt az »átlagos fogyasztó« mércéjén keresztül

megítélt konkrét fogyasztó számára, hogy az árfolyamkockázat **korlátozás nélkül** kizárólag őt terheli, és hogy az árfolyam rá nézve kedvezőtlen változásának **nincs felső határa**, a vizsgált kikötés tisztességtelenségét a Ptk. 209. § (5) bekezdésében foglaltakra tekintettel nem lehet megállapítani.

Amennyiben tehát a fogyasztó a jogszabály által előírt tájékoztatást megkapta, a kockázat feltáró nyilatkozatot **aláírta**, akkor azt – az ellenkező bizonyításáig – **úgy kell értékelni**, hogy az árfolyamkockázat **korlátozás nélkül** őt terhelő volta számára **világos és érthető** volt, illetve annak kellett lennie. A pénzügyi intézménynek kell bizonyítania, hogy a fogyasztó tájékoztatása ilyen módon megtörtént.

Amennyiben azonban az árfolyamkockázat korlátlan viselésének szerződési rendelkezése a fogyasztó számára a pénzügyi intézménynek felróható okból nem volt **világosan felismerhető**, illetve érthető, fennállnak a szerződés tisztességtelensége megállapításának a feltételei.

Előfordulhat ugyanis, hogy a szerződés **egyértelmű megfogalmazása**, a megfelelő tartalmú kockázatteltáró nyilatkozat ellenére a szerződéskötés során a pénzügyi intézménytől kapott tájékoztatás alapján a fogyasztó **alappal gondolhatta** úgy, hogy az általa viselendő árfolyamkockázat nem valós, annak nincs reális valószínűsége, vagy az **bizonyos mértékben korlátozott** (van egy maximuma). Ez a helyzet akkor, ha a fogyasztó az árfolyamváltozás várható alakulásáról, maximális mértékéről a pénzügyi intézménytől, annak képviselőjétől konkrét, hitelt érdemlőnek tűnő, **később azonban tévesnek, valótlanak bizonyult** tájékoztatást kapott. Ebben az esetben a szerződés a nem megfelelő (téves, félreérthető, nem egyértelmű) tájékoztatással érintett rendelkezése tisztességtelen, **amely a szerződés részleges vagy teljes érvénytelenségét eredményezi**.

A nem megfelelő tájékoztatás tényét és azt, hogy ennek következtében a szerződés árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezése számára nem volt világos és érthető, a **fogyasztónak kell bizonyítania**.”

Erről a bizonyításról szól ez a levél.

A fenti idézetben a Kúria kétszer is utal az ügyfelek „**aláírására**”, amit dőltten ki is emeltem a szövegben. Felhívom a figyelmüket, hogy a „szerződés” szövegében, azaz a közjegyzői okiratban az ügyfelek aláírásán kívül ott szerepel több közjegyző aláírása, továbbá a bank vezérigazgatójának és vezérigazgató-helyettesének és az alkalmazottainak az aláírása is. A törvényességet, a „nem vizsgálhatóságot” nem az ügyfelek aláírása szentesítette, az csak életbe léptette a „terméket”.

Egyébként az „elszámolás” és a „forintosítás” végrehajtásához nem kellett az ügyfelek aláírása - nélkülük íródtak át a „szerződések” „tisztességtelen, ezért semmis” tételei, még ha azok „jellemzően nyelvtanilag egyértelműen, félre nem érthető módon” íródtak eredetileg is. Mindezek után az ügyfelek aláírására hivatkozni felettébb furcsa dolog.

Az, hogy mi volt „világos és érthető” meg „felismerhető”, amit a Kúria által megadott módon kellene „értékelni”, arról még alább következnek idézetek.

3. A Kúria 2/2014. számú PJE határozata (2014.06.16.) szerint: A jogegységi tanács álláspontjából az egyoldalú szerződésmódosításról:

Azért fontos idézni ebből a részből az alábbiakat, mert az árfolyamkockázat vizsgálata szempontjából is érdekes dolgok tudhatók meg a Kúria szemléletmódjáról:

„A világos, érthető megfogalmazás, valamint az átláthatóság elveit az Európai Unió Bírósága is értelmezte a C-26/13. számú ügyben hozott ítélete rendelkező részének 2. pontjában, továbbá az indoklás 70-75. pontjaiban. Az ott az árfolyamrés kapcsán kifejtett, de az egyoldalú szerződésmódosítást lehetővé tevő szerződési feltételekre is megfelelően irányadó megállapításokból is következően a fogyasztót a **szerződéskötés során** olyan helyzetbe kell hozni, hogy megfelelően **fel tudja mérni** az általa vállalt kötelezettségeket, így az ún. oklistában megjelölt és a szerződéskötést követően bekövetkező körülményváltozásból eredő többlet-kötelezettsége keletkezésének indokait, kötelezettségei változásának mechanizmusát és annak **lehetséges mértékét**. Ez **nem** azt jelenti, hogy a fogyasztónak a szerződéskötéskor a körülményváltozás – **előre nem ismert** – konkrét mértékétől függetlenül, abszolút értékben fel kell tudnia mérni a **várható** fizetési kötelezettsége **felső határát**, melynek megjelölése **nem is volt követelmény**, **hanem** azt, hogy a szerződésmódosítást lehetővé tevő kikötésnek meg kell határoznia a fogyasztó szerződéses terheinek **lehetséges alakulását**.

A szerződéses rendelkezésekből **egyértelműen ki kell tűnnie**, hogy az ok-listában felsorolt körülmények milyen okból, **milyen mértékben** és módon hatnak ki a kamat, költség, díj **mértékére**; azok adott **mértékű** változása **milyen mértékű** emelést tesz – a ténylegesség, az arányosság elvének betartása esetén – lehetővé (az emelés ugyanis csak lehetőség), illetve **milyen mértékű** csökkenést tesz kötelezővé a fogyasztóval szerződő fél számára.

Matematikai képlet alkalmazása – már ha ilyen egyáltalán megalkotható – megfelelő magyarázat nélkül épp úgy **nem felel meg** az átláthatóság követelményének, mint az egyoldalú szerződésmódosításra okot adó **körülmények puszta felsorolása**.
(...)

Az egyoldalú szerződésmódosítást lehetővé tevő kikötés tehát akkor felel meg a világos, az érthető megfogalmazás és az átláthatóság – az Európai Unió Bírósága ítélete által is értelmezett – elveinek, ha a **szerződéskötéskor felmérhetővé**, az egyoldalú szerződésmódosítás bekövetkeztekor pedig – a már bekövetkezett körülményváltozás(ok) konkrét mértékének ismeretében – ellenőrizhetővé teszi a fogyasztó számára a rá nézve hátrányos szerződésmódosítás indokoltságát, arányát, **mértékét**.”

A Kúria az egyoldalú kamatemelésekkel kapcsolatban olyan követelményeket fogalmaz meg joggal, ami egy tisztességes változó kamatozású kölcsönszerződésben minden bizonnyal le lenne írva.

Azonban ellentmondásos a Kúria érvelése, mert egyszer azt írja, hogy: „a fogyasztót a szerződéskötés során olyan helyzetbe kell hozni, hogy megfelelően fel tudja mérni az általa vállalt kötelezettségeket (...), annak lehetséges mértékét. Ez nem azt jelenti, hogy a fogyasztónak a szerződéskötéskor a körülményváltozás – előre nem ismert – konkrét mértékétől függetlenül, abszolút értékben fel kell tudnia mérni a várható fizetési kötelezettsége felső határát, melynek megjelölése nem is volt követelmény, hanem azt, hogy a [szerződés szövegének] meg kell határoznia a fogyasztó szerződéses terheinek lehetséges alakulását.”

Vagyis: a „lehetséges mérték” Kúria szerinti jelentése: „lehetséges alakulás”. Ennek újra ellentmond a Kúria további érvelése, ahol hatszor használja a „mérték” szót, sőt a „puszta felsorolás” „nem felel meg”.

És mi a helyzet a banki formanyomtatvánnyal, azaz az árfolyamkockázati tájékoztatóban írtakkal? Erről majd alább.

Mivel pénzügyről van szó, ami a számok világát jelenti, a „mérték” minden bizonnyal fontos, a törvény által is megkövetelt dolog egy ilyen szerződésben, már csak azért is, mert a bankok végeztek hitelbírálatot, munkahelyi jövedelem igazolást kértek és felbecsülték a jelzálog alapját képező ingatlant.

4. A Kúria 2/2014. számú PJE határozata (2014.06.16.) szerint: A jogegységi tanács álláspontjából az árfolyamrészről:

„A deviza alapú kölcsönszerződéseknél a pénzügyi intézmény a kölcsönt általában az általa, vagy más pénzügyi intézmény által alkalmazott deviza vételi árfolyamon folyósítja, míg a fogyasztó a törlesztésekkor a pénzügyi intézmény deviza eladási árfolyama figyelembevételével törleszt (különnemű árfolyam). Tekintve, hogy egy adott időpontban a vételi árfolyam mindig alacsonyabb, mint az eladási, így a fenti szerződéses rendelkezés alapján a pénzügyi intézménynek bevétele, míg a fogyasztónak kiadása keletkezik.

A folyósításkor vételi, a törlesztésekkor pedig eladási árfolyam alkalmazása tisztességtelen, mivel ez az átszámítási árfolyam meghatározás egyoldalú és indokolatlan hátrányt jelent a fogyasztó számára a jóhiszeműség és a tisztesség követelményének megsértésével. A Kúria a 6/2013. PJE határozat 1. pontjában egyértelműen úgy foglalt állást, hogy deviza alapú kölcsönszerződések esetén úgy a folyósításkor, mint a törlesztésekkor átváltásra nem, hanem csak átszámításra kerül sor. Így tehát a deviza alapú kölcsönszerződésekben szereplő különemű árfolyamok mögött tényleges, a fogyasztó számára közvetlenül nyújtott pénzváltási szolgáltatás nincs.

E rendelkezések azért is tisztességtelenek, mert alkalmazásuk gazdasági indoka az átlagos fogyasztó számára nem világos, nem átlátható. Az ilyen módon történő árképzés nehezíti, hogy a fogyasztó tisztán lássa az őt terhelő fizetési kötelezettséget, azt, hogy azok hozzávetőleges mértékével előre számolni tudjon. Így függetlenül attól, hogy a szerződésekben jellemzően nyelvtanilag egyértelműen, félre nem érthető módon szerepel a különemű árfolyam alkalmazásának ténye, az nem felel meg az Európai Unió Bíróság ítélete által is értelmezett világos és egyértelmű szabályozás követelményének.”

Ezek szerint a banki vételi és eladási árfolyamok alkalmazása azért tisztességtelen, mert „ez az átszámítás” „indokolatlan hátrányt jelent a fogyasztó számára”, mert „a deviza alapú kölcsönszerződésekben szereplő különemű árfolyamok mögött tényleges, a fogyasztó számára közvetlenül nyújtott pénzváltási szolgáltatás nincs”.

Mit írtak alá az ügyfelek jóhiszeműen, ami alapján a kockázatot vállalták? Mi más alapján vállalták volna a kockázatot a szerződéskötésekkor? Bizonyára nem a Ptk. 1959-es évjáratú 231. §-a által, amit egyetlenegy bank sem tartott be.

A Kúria szerint a közjegyzői okiratok Kölcsönszerződés című első részének első mondatában hiába volt „jellemzően nyelvtanilag egyértelműen, félre nem érthető módon” leírva egy közismert banki gyakorlat – az idegen pénz, amely kölcsönből származik, átváltása forintra -, mégis tisztességtelen. Még csak nem is kellett, hogy „egyértelműen és világosan felismerhető”, „egyértelműen kitűnő” legyen, mert hát nem a sorok között olvasva és a leírt magyar szavak magyarra fordításával kellett az ügyfélnek bajlódnia, mivel minden „nyelvtanilag egyértelműen, félre nem érhetően” volt leírva. Mégis semmis. Pedig a közjegyzői is „felolvasta és megmagyarázta”.

A Kúria egyszer elvárja az „átlagos fogyasztótól”, hogy amit annak idején elolvasott és persze aláírt, annak „világosnak és érthetőnek” kellett lennie a számára, sőt: „úgy kell értékelni, hogy az számára világos és érthető volt”. **A Kúria máshol megmondja**, hogy „függetlenül attól, hogy nyelvtanilag egyértelműen, félre nem érthető módon” van valami leírva, „nem felel meg az Európai Unió Bíróság ítélete által is értelmezett világos és egyértelmű szabályozás követelményének.”

5. A Kúria 2/2014. számú PJE határozata (2014.06.16.) szerint: A jogegységi tanács álláspontjából a diszpozitív módon alkalmazott törvényről:

„Az Irányelv 6. cikk (1) bekezdésének az Európai Unió Bírósága által a C-26/13. számú ítéletben kifejtett értelmezése szerint, **amennyiben a szerződés a tisztességtelen szerződési feltétel elhagyása esetén nem teljesíthető**, a tisztességtelen feltételt a nemzeti jog diszpozitív rendelkezése helyettesíti. A magyar jog vonatkozó diszpozitív rendelkezését a **Ptk. 231. § (2)** bekezdése tartalmazza, amely szerint a más pénznemben meghatározott tartozást a fizetés helyén és idején érvényben lévő árfolyam alapulvételével kell átszámítani. Ez pedig nem a pénzügyi szolgáltatók deviza vételi, eladási vagy közép árfolyama, hanem a Magyar Nemzeti Bank hivatalos deviza árfolyama. **A Ptk. vonatkozó rendelkezésének megalkotásakor 1959-ben** ugyanis Magyarországon a kötött devizagazdálkodás keretei között más árfolyam nem is létezett.”

Itt a Kúria egyértelműen kimondta, hogy a banki árfolyamok alkalmazásának semmissé tételével semmissé vált az idegen pénz kölcsön nyújtásának tétele is, aminek következményeként „a szerződés a tisztességtelen szerződési feltétel elhagyása esetén **nem teljesíthető**” lett.

A „szerződések” tömeges semmissé nyilvánítása helyett a Kúria megadott egy olyan ősrégi jogszabályt, amely a Kúria szavai szerint: „**alapjául szolgált**” e kölcsönszerződéseknek (lásd még a következő 6. pontban). Ha „alapjául szolgált”, akkor miért nem tartotta be egyetlenegy bank sem, miért nem a megadott törvény értelmében foglalmazták meg a közjegyzők az okiratokat?

A Kúria értelmezte az általa megadott jogszabályt olyan tételeket, fogalmakat, kifejezéseket használva, amelyek közül egyetlenegy sem szerepel a „szerződésekben”, sem „érthetően”, sem „világosan”, sem „egyértelműen felismerhetően és kitűnően”, sem „nyelvtanilag egyértelműen, félre nem érthető módon”.

**6. A Kúria 6/2013. számú PJE határozata (2013.12.16.) szerint:
A jogegységi tanács álláspontjából a diszpozitív módon alkalmazott
törvényről:**

„A deviza alapú kölcsönszerződések elterjedésekor jogszabály nem határozta meg a deviza-alapú kölcsön fogalmát.

(...)

A deviza alapú kölcsönszerződés megkötésekor a kölcsönvevő szándéka arra irányult, hogy forintban jusson a kölcsönhöz és tartozását is forintban fizesse vissza, kamatfizetési kötelezettsége ugyanakkor a szerződéskötés idején jellemző forint kölcsönre irányadó kamatnál jelentősen alacsonyabb legyen. Ezen elvárásnak **felelt meg** a deviza alapú hitelezés konstrukciója, melynek **alapjául** a **Ptk. 231. §-ának** szabályai **szolgáltak**.

Devizakölcsön az, ahol a pénztartozás kirovó pénzneme nem forint. Jogszabályi tilalom hiányában a felek szabadon határozhatják meg a kirovó pénznemet (szabad elszámolás elve). A deviza alapú kölcsön is devizakölcsön, mivel **a tartozás devizában van meghatározva, ugyanakkor a hitelező a kölcsönt forintban köteles folyósítani, az adós pedig forintban köteles törleszteni.**

(...)

A Ptk. 231. § (2) bekezdése szerint a más pénznemben meghatározott tartozást a fizetés helyén is idején érvényben lévő árfolyam alapulvételével kell átszámítani. Ez az átszámítás **nem jelent pénzváltást**, csupán a folyósított összegnek, illetve a törlesztett összegeknek a teljesítéskori árfolyam alapján történő kiszámítását.”

A bank a folyósítási értesítőjében (lásd még alább a 11. pontban) arról tájékoztatott, hogy: „Összesen folyósításra került kölcsönösszeg: X CHF”. Nemcsak „kölcsön nyújtotta”, hanem még „folyósításra is került”, ami előfeltétele „a tartozás devizában van meghatározva” tételnek. **Ez a tudatos káosz mélységesen megalázó, végtelenül sérti az ügyfelek emberi méltóságát, sérti a tájékozódáshoz való alapvető emberi jogát, a nemzetgazdaságban és az egyéni sorsokban okozott kárról nem is szólva.**

**7. A Kúria 6/2013. számú PJE határozata (2013.12.16.) szerint:
A jogegységi tanács álláspontjából az idegen pénz kölcsönadásáról:**

„A hitel és kölcsönszerződések a Ptk. 522-523. §-a értelmében eltérő tartalmú szerződések, amelyek a gyakorlatban sok esetben nehezen elválaszthatóak. Az elhatárolásnak azonban a jogegységi indítványban felvetett kérdések megválaszolása szempontjából nincs jelentősége. Akár hitelszerződésnek, akár kölcsönszerződésnek nevezték a jogászok vagy a felek a jogviszonyukat, **az adós olyan konstrukcióban szerezte meg idegen pénz időleges használatának a jogát, amelyben a kirovó és a lerovó pénznem eltér.** Ez azt jelenti, hogy a felek a pénztartozást úgy határozzák meg, hogy az adós az esedékességkor annyit fog forintban fizetni (leróni), amennyi megegyezik a szerződésben tipikusan svájci frankban, euróban, jenben kirótt pénztartozással.”

(...)

Amennyiben a **kölcsönadott deviza összeg**, a **folyósított forint összeg**, illetve a visszafizetendő forintban meghatározott törlesztőrészek egyértelműen kiszámíthatók a

szerződés rendelkezései alapján, a deviza alapú kölcsönszerződés nem ütközik a Ptk. 523. § (1) bekezdésébe.

(...)

Önmagában a kölcsönvevő forrásigényének a kielégítése nem jelenti a helyzetének a kihasználását. Az egyes adósok helyzetének a kihasználása valójában azért is kizárt, mert a kölcsön feltételeit a pénzügyi intézmény nem egyedileg, egy adós helyzetétől függően alakítja ki. Másrészt a pénzügyi intézmény az adós devizában történt eladósodása folytán nem jut öt meg nem illető előnyhöz, hiszen a **törlesztéskor csak a kölcsönadott devizaösszegnek megfelelő forint összeghez jut** hozzá.”

A Kúria a saját ellentmondásával küzd, amikor a „kölcsönadott deviza összeg” –mivel „az adós megszerezte az idegen pénz időleges használatának a jogát” -, és „kölcsönadott devizaösszegnek megfelelő forint összeg” kifejezésekkel magyarázza a „kirovó és lerovó pénznem” működését. Ez teljességgel elfogadhatatlan, mert „nem átlátható”, „nem világos”, stb., sőt: képtelenség, lehetetlenség, éppen a Kúria által megadott 1959-ből származó jogszabály értelmében. **„Tisztességtelen, ezért semmis” érvelés.**

8. A Kúria 6/2013. számú PJE határozata (2013.12.16.) szerint: A jogegységi tanács álláspontjából az idegen pénz forrásáról:

„A deviza alapú kölcsön mögött – figyelemmel a pénzügyi intézményekre vonatkozó közjogi jellegű szabályokra – devizaforrás áll. Annak vizsgálata, hogy egy konkrét szerződés mögött van-e devizaforrás lehetetlen és egyben szükségtelen is a perekben. A szerződésben meghatározott kamat nem azonos az adott deviza jegybanki alapkamatával, annak meghatározása során más tényezők is megjelennek, ahogy a forint kölcsön kamata sem azonos bankkölcsön esetén a jegybanki alapkammattal.”

A „devizaforrás” mint olyan, a bank saját üzletpolitikájának a része, és minden bizonnyal nem tartozik az „átlagos fogyasztóra”, a nagy többség meg sem értené. A PSZÁF, az MNB, és a szakjogászok a közjogi Méltóságok közül bizonyára mindennel tisztában voltak. **Az ügyfelekre csak annyiban tartozik, ha a szerződésekben és a törvényekben van olyan tétel, amely az ügyfél fizetési kötelezettségét kapcsolatba hozza a „devizaforrással”.** Márpedig van ilyen tétel a szerződésekben. Sőt: maga az egész „deviza alapú” kölcsön erről szól. A kérdés csak az, hogy a törvényi jogosultság is megvolt-e a szerződéskötések idején. Erről lásd még alább a 16. pontot.

9. Az bank által a részemre átadott közjegyzői okiratban szereplő tételek sorrendben:

„A Hitelező a jelen szerződésben meghatározott feltételekkel ingatlanon alapított önálló zálogjog fedezet mellett az Adós részére X,-CHF, azaz iksz **svájci frank összegű kölcsönt** (a továbbiakban: Kölcsön) **nyújt**, amelynek **forintban történő folyósítását** – legfeljebb Z,- Ft, azaz zé forint összeg erejéig – vállalja, a jelen szerződés I.1.2. pontjában írt célra.”
(...)

„A Kölcsönt a Hitelező valamennyi folyósítási feltétel maradéktalan teljesülését követő 5, azaz öt munkanapon belül forintban folyósítja akként, hogy a kölcsön Adós által igénybevett devizaösszegét a Hitelező a folyósítás napján érvényes, a **Hitelező által alkalmazott** és Hirdetményében megjelentetett **hitelkonverziós vételi árfolyamon** forintra **átváltja**, és ezen

forint ellenértéket – de legfeljebb jelen szerződés I.1.1. pontjában írt forintösszeget – az adásvételi szerződésben megjelöltek szerint átutalja.”

(...)

„Az Adós az igénybevett kölcsön összege után jelen szerződés alapján **kamatot és kezelési költséget köteles** fizetni.”

(...)

„A Kölcsön **éves ügyleti kamatlába** az első kölcsönrész folyósításának időpontjában a Hirdetményben megállapított érték amely jelen szerződés megkötésének napján **0,99%, azaz nulla egész kilencvenkilenc század százalék** melyet a Hitelező tájékoztató jelleggel közöl.”

(...)

„Az Adós 0,22%, azaz nulla egész huszonkettő század százalék havi **kezelési költséget** köteles fizetni, melynek **éves mértéke 2,64%, azaz kettő egész hatvannégy század százalék**. Adós a kezelési költséget havonta, ügyleti éven belül azonos részletekben köteles megfizetni. A kezelési költség alapja az ügyleti év elején fennálló tőketartozás összege.”

(...)

„A Hitelező az ügyleti kamatnak és a kezelési költségnek az Adós számára kedvezőtlen változtatására azonban kizárólag az alábbi feltételek valamelyikének beállta esetén jogosult: a tőke- és pénzpiaci kamatlábak emelkedése, a Hitelező forrásköltségeinek a növekedése, az éven túli lejáratú állampapírok hozamának emelkedése, a jegybanki alapkamat emelkedése, a bankközi hitelkamatok emelkedése.”

(...)

„A Hitelező az **első kamatperiódusra érvényes ügyleti kamatot kifejezetten kedvezményes kamatként határozta meg**, ezért az első kamatperiódus végén a Hitelező egyoldalú jogosult az ügyleti kamatláb **mértékét az akkor érvényes pénzpiaci kamatoknak megfelelő**, Hirdetményében meghatározott mértékű **kamatmértékre módosítani**.”

(...)

„A kölcsön folyósításaként a Hitelező az I.1.1. pontban megjelölt kölcsönösszeg után valamint a fedezetül szolgáló ingatlan(oka)t terhelő egyéb fennmaradó kötelezettségek után **folyósítási jutalékot** számít fel, melynek mértéke a szerződés megkötésének időpontjában hatályos Hirdetmény szerint **2,28%, azaz kettő egész huszonnyolc század százalék**, de legalább 200,-CHF, azaz kettőszáz svájci frank.”

(...)

„A **Kölcsön teljes hiteldíj mutatója (THM): 6,43%**, azaz hat egész negyvenhárom század százalék, melynek meghatározása az aktuális feltételek, illetve a hatályos jogszabályok figyelembe vételével, a forintban teljesítendő fizetések alapul vételével történt és a feltételek változása esetén e mutató mértéke módosulhat. A fizetések Kölcsön devizaneméről forintra történő átszámítása körében a Hitelező a 2007., azaz kettőezer-hetedik év június hónap 11., azaz tizenegyedik napján érvényes folyósítási, illetőleg törlesztési árfolyamát vette figyelembe. A teljes hiteldíj mutató értéke nem tükrözi sem a Kölcsön kamatkockázatát, sem pedig annak árfolyamkockázatát.”

(...)

„Az Adós tudomásul veszi, hogy havi összes kölcsöntörlesztési és kamatfizetési kötelezettségének megállapítása a kölcsön futamideje alatt az úgynevezett **annuitás** módszerével történik.”

(...)

„A Kölcsön **törlesztése** úgy történik, hogy a Hitelező esedékességgkor, az Adós felhatalmazása és beszámítási joga alapján, megterheli az Adós nála vezetett A-B-C számú forint lakossági bankszámláját az esedékes törlesztés, a törlesztő részlet esedékességi napján

érvényes és a vonatkozó devizanemre Hitelező által meghatározott hitelkonverziós eladási árfolyamán átszámolt forint ellenértékével.”

(...)

„Amennyiben az ily módon megterhelendő lakossági bankszámla devizaneme nem forint, úgy a Hitelező a hitel törlesztéséhez szükséges deviza összeget az adott napon érvényes számlakonverziós vételi árfolyamán forintra átváltja, majd az előbbi bekezdésben meghatározottak szerint hiteltörlesztésre elszámolja.”

(...)

„Záró rendelkezések (...)

2. A Kölcsön árfolyamkockázatával kapcsolatban az Adós kijelenti, hogy az erre vonatkozó, Hitelező által részére nyújtott részletes tájékoztatást megismerte, a devizahitel igénybevételével együtt járó és kizárólagosan őt terhelő árfolyamkockázattal tisztában van. Jelen szerződés aláírásával Adós tudomásul veszi, hogy ezen kockázat vagyoni kihatásait teljes mértékben ő viseli. Kijelenti továbbá, hogy az árfolyamkockázatból adódó lehetséges hatásokat alapos megfontolás tárgyává tette, és a kockázatot fizetőképességének és vagyoni helyzetének megfelelően mérlegelve vállalta.”

(...)

„Szerződő felek megállapítják, hogy a Hitelező valamennyi szerződő fél részére a jelen szerződés aláírását megelőzően kellő időben ismertette az Üzletszabályzatot és az Általános szerződési Feltételeket. Az Adós kijelenti továbbá, hogy a Hitelező jelenleg érvényes Üzletszabályzatát, az Általános Szerződési Feltételeket és Hirdetményt megismerte és azok rendelkezéseit magára nézve kötelezőnek elfogadta. A jelen szerződés a Szerződő felek által való aláírásával lép hatályba.”

(...)

„Alulírott közjegyző-helyettes ezt az okiratot elkészítettem, az ügyfelek, illetve képviselőik előtt felolvastam, tartalmát és jogkövetkezményeit megmagyaráztam, akik kijelentették, hogy az okirat tartalma mind az ügyfelek valóságos ügyleti akaratának, mind az ügyfelek, képviselők jognyilatkozatainak mindenben megfelel, ezért azt előttem sajátkezűleg jóváhagyóan aláírták, annak kijelentése mellett, hogy az okiratról hiteles kiadmány, valamint hiteles másolat a Szerződő felek részére korlátlan számban adható ki.”

10. A bank által a közjegyzői okirathoz mellékelte formanyomtatványa az árfolyam kockázatról:

A teljes szöveg:

„Tájékoztatás a külföldi devizában történő finanszírozás általános kockázatairól

Tisztelt Ügyfelünk!

A Bank ezúton szeretné felhívni a figyelmét arra, hogy a devizában történő finanszírozás választásával Ön élvezheti a választott deviza piacának előnyeit, ugyanakkor viseli annak kockázatait is. A kölcsönszerződés megkötésével Ön tudomásul veszi, hogy a Bank a folyósított kölcsönösszeget a választott devizanemben tartja nyilván, és Ön arra vállal kötelezettséget, hogy a kölcsönt az Ön által választott külföldi devizában fizeti vissza.

Tekintettel arra, hogy a forint és az Ön által szerződés szerint választott idegen deviza átváltási aránya – árfolyam – a napi piaci mozgások hatására változhat, a Bank felhívja a

figyelmét, hogy egy esetleges kedvezőtlen árfolyamváltozás/emelkedés Önnek előre nem látható, és előre ki nem számítható többletköltséget okozhat.

E finanszírozás előnye, hogy amint a **finanszírozás devizanemének** a forinttal szemben esik az árfolyama, úgy csökken a finanszírozás Ft »ellenértéke«: vagyis a tőkeösszeg és kamatai visszafizetését szolgáló törlesztő részleteket fedező **deviza megvásárlása** kevesebbe kerül önnek. Tehát ebben az esetben a teher csekélyebb, és ez azt a helyzetet is eredményezheti, hogy Önnek kevesebbet kell visszafizetnie, mint amennyi a kölcsön / hitelszerződés megkötésekor kiszámított Ft ellenérték alapján elvárt volt.

Fordított esetben, ha a **finanszírozás devizanemének** a forinttal szemben nő az árfolyama, úgy növekedik a finanszírozás »ellenértéke«: a tőkeösszeg és kamatainak (törlesztő részleteinek) megfizetéséhez ebben az esetben magasabb Ft összeg szükséges – tehát ebben az esetben a **felvett devizahitel** visszafizetéséhez több forintot kell – a megfelelő **devizanemre átváltva** felhasználnia.

A kamatláb rendszeres időközönként – a megállapodott kamatperiódusoknak megfelelően – változik és a kiválasztott devizanem mindenkori piaci viszonyaihoz fog igazodni. Egy kamatperiódus alatt, tehát egyik határidőtől a következőig, a kamatláb változatlan marad annak ellenére is, ha a piaci viszonyokban változás következik be.

A kamatszint a **finanszírozás devizanemében** többnyire különbözik a forint kamatszintjétől és teljesen más tendenciát követhet.

Ennek következtében a Bank nem tud felelősséget vállalni arra, hogy a piac kedvezőtlen alakulása miatt, az Önél adott esetben bekövetkező többletterhet átvállalja, különösen nem vállal kötelezettséget arra, hogy tájékoztassa Önt egy esetlegesen bekövetkező kedvezőtlen változásról, így ennek követése és ez alapján a változásoknak megfelelő bármilyen intézkedés megtétele az Ön felelőssége. Természetesen ez nem vonatkozik a Bank üzleti évenként kötelező tájékoztatási kötelezettségének teljesítésére.

A kölcsönszerződésen Ön az aláírásával igazolja, hogy ennek a finanszírozásnak a kockázatairól **világos tájékoztatást** kapott, a kockázati összetevőket ismeri, és a hitelt ennek ismeretében is fel kívánja venni.

Alulírott fentieket elolvastam, azokat megértettem és tudomásul vettem.

Kelt:, év hó nap.

Név:

Szem. ig. szám:

Aláírás:

Átvette:

Kelt:, év hó nap.

XYZ Kereskedelmi Bank Zrt.”

Ennyi és nem több a banki „speciális” „részletes” „általános” „feltáró” „világos” árfolyam kockázati tájékoztatás, amely a dátumon és a személyi igazolvány számon kívül egyetlen számadatot nem tartalmaz. Ugyanakkor olyan tételeket fogalmaz meg, amelyek a Kúria és a törvények szerint „tiszteletlennek, ezért semmiek”, némelyik tétel nincs is összhangban

a közjegyzői okiratban leírtakkal, mintha nem is az ott leírt kölcsönről lenne szó, mert ez áll a tájékoztatásban, idézem újra: „külföldi devizában történő finanszírozás”, „devizában történő finanszírozás”, „finanszírozás devizaneme”, „külföldi devizában fizeti vissza”, „idegen deviza átváltási aránya”, „deviza megvásárlása”, „devizanemre átváltva”, „felvett devizahitel”.

A sok semmissé tett tétel között bizonyára akad még valami, ami a semmissé tett tételek átírása után még életben tarthatja ezeket az összevisszaságokon, elhallgatásokon és megtévesztéseken alapuló „szerződéseket”. Bizonyára a semmissé tett tételek között és a sorok között is olvasva kellett bárminek és mindennek „világosnak és érthetőnek” lennie, amiről a közjegyző azt írta, hogy „megmagyaráztam”.

11. A bank által a részemre elküldött folyósítási értesítője a folyósított pénzről:

A „szerződéskötés” után egy héttel már meg is történt az általunk kért forint összeg átutalása a lakótelepi, ötven négyzetméteres, meglehetősen lepusztult és az 1970-es évek elején igencsak hanyagul kivitelezett lakás már sokadik eladójának a bankszámlájára. A folyósítási értesítő tovább bonyolítja a zűrzavart. Idézem a folyósítási értesítőből:

„Folyósítási értesítő

Tisztelt Ügyfelünk!

Az X/Y/Z szerződésszámú kölcsönének 2007.06.20-i értéknapi folyósításával kapcsolatban az alábbiakról tájékoztatjuk:

Összesen folyósításra került kölcsönösszeg: X CHF (...)

A folyósítási értesítő ellentmondásban van a közjegyzői okirattal, ahol „forintban történő folyósítás” szerepel. A folyósítási értesítőben csak az áll, hogy a bank több tízezer svájci frankot folyósított. Kinek? Hova? Miért? És: tényleg annyit?

12. A bank által a közjegyzői okirathoz mellékelte táblázatai a kölcsön kamatáról:

A banki táblázatok tartalmazzák **a bank forintos, eurós és svájci frankos „pénzpiaci kamatozású” kölcsöneinek a kamatait, összehasonlítóképpen.** Van egy olyan táblázat is, amely a frankos kölcsönre a másik táblázat által megadott, engem érintő, a közjegyzői okiratban is számszerűsített, extrém alacsony kamattal számol törlesztőrészeket harminc évre előre. Bizonyára csak „tájékoztató jelleggel”, ahogy ezt a bank a közjegyzői okiratban állandóan megemlíti a számszerűsített tételekről. Idézem a CHF-es táblázatokból azt a részt, amely a kölcsön adataival teljes összhangban van:

„CHF Piaci kamatozású ingatlancélú hitel (vásárlás) (2007. február 1. és **2007. április 30.** között befogadott és **2007. június 30-ig** folyósított hitelek esetén) **28.000.-CHF felett** jóváhagyott kölcsönösszeg esetén a kamat mértéke **0,99 %/év**, THM **6,35-6,86 %**”.

Ezzel összhangban van a kölcsönöm, mivel - idézem az ide vonatkozó iratok adatait: Az „Átvételi elismervény a kölcsönkérelem és dokumentumairól” papíron „**2007. április 26.**” a dátum. A „Kölcsönkérelem” többoldalas dokumentum végén a dátum „**2007. ÁPR. 26.**”. A közjegyzői okirat dátuma „**2007. évi június hónap 13. napja**”. A „Folyósítási értesítő”

szerint „kölcsonének 2007.06.20-i értéknapi folyósításával kapcsolatban”, a „Kölcsön kezdőnapja: 2007.06.20.”, ezen értesítő dátuma is „2007.06.20.”. Továbbá a közjegyzői okiratban a „0,99” % kamat mellett „6,43” % THM szerepel. Tehát: a kölcsön típusa szerint, a befogadásának és folyósításának napja szerint, a jóváhagyott CHF összeg szerint, a megadott kamat és THM érték szerint a kölcsönöm a táblázatban egyértelműen beazonosítható.

Egy másik táblázatban, ahol az EUR-ós és CHF-es kölcsöneit hasonlítja össze a Bank harminc éves futamidőre vetítve, a CHF-es kölcsönökre vonatkozó adatok között szintén nem lelhető fel a „pénzpiaci” „induló” „tisztességes” „fair” „3,56%” kamat – amellyel az „elszámolás” megtörtént. Helyette a „0,99”, továbbá a „kamatfeláras” „1,49”, illetve még az „1,99” és a „2,49” százalékos kamatok szerepelnek „2007. április 01-től érvényes” adatként.

Ha a bank nem a „3,56” százalékos kamattal végzett hitelbírálatot, akkor mivel számolt, és miért a „3,56”-nál sokkal kisebb értékkel-értékekkel adta el a „termékét”? Az eurós és forintos kölcsöneinek táblázatban szereplő kamatai is ennyire „pénzpiaciak” voltak? Ez tudatos megtévesztés, kereslet generálás, éppen a svájci frank „alapú” kölcsönök iránt.

A bank 2007-es reklámja szerint: „THM (CHF): 4,34%-tól, kamat (CHF): 0,99%-tól”. Már csak az a kérdés, mi az a „-tól”, és milyen célt szolgált.

Fel szeretném hívni a figyelmüket arra, hogy a Kúria a határozataiban feltűnően sokszor hivatkozik a „deviza alapú” kölcsönök „kedvezőbb kamatmérték”-ére. Minden bizonnyal a kölcsönök kamata alacsonyabb volt ugyanazon bankok által kínált forint kölcsönök kamatánál. Az én esetemben a fentiek alapján még a törvény által megkövetelt „pénzpiaci” kamat érték sem lelhető fel a „szerződésben”.

13. A PSZÁF 2006 szeptemberi és 2008 júliusi kiadványai, amelyeket kihelyeztek a bankok ügyfélfogadó irodáiba:

A bankok üzletszerűen végezhető tevékenységeit engedélyező, szabályozó és felügyelő (mára az MNB-be tagozódott) szervezet aktuális kiadványai ma is, 2015 júliusában is ott vannak a bankok ügyfélfogadó irodáiban. Így volt ez 2007-ben is, ezért van nekem egy 2006 szeptemberi zárású PSZÁF tájékoztató füzetem, amely egyébként a PSZÁF hasonló tartalmú 2008 júliusi kiadványával együtt fenn van az MNB honlapján, a 2008-as kiadvány letöltött pdf formátumban szintén megvan.

Az EU Bírósága, így a Kúria is hivatkozott az „általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körülményeként átlagos fogyasztó” magatartására. Ha már az ügyfelek előtt a bankok, a kölcsönömet folyósító bank legalábbis – mondjuk ki így, minden szépítés nélkül – eltitkolta a kölcsön „pénzpiaci” kamatát, a kockázati tájékoztatójában pedig egyetlenegy számadat nélkül „tárta fel” az árfolyamkockázatot, akkor honnan szerezhették az „átlagos fogyasztó” olyan információkat, amelyek abban a hitében erősítették meg, hogy felvállalhatja ezt a fajta kölcsönt „fizetőképességének megfelelően mérlegelve”? Az „ország legjobb szakembereinek” tudásában „jóhiszeműen” megbízva.

Az ügyfelek többsége nem pénzügyi szakember, így bizonyára nem olvasta a Magyar Nemzeti Bank akkori és későbbi szakkiadványait, vagy ha elolvasta, nem sokat érthetett

belőle. Mindenesetre a bankok árfolyamkockázata a „devizaforrás” „csinálás” során minimális volt. Erről szól pl. az MNB Szemle 2009 májusi számában egy írás. És erről szólt a Bankszövetség főtitkárának egyik 2014-es vallomása; ezt lásd a következő 14. és 15. pontban.

Ezek a PSZÁF kiadványok a banki gyakorlattal ellentétben némileg számszerűsítették is a kockázatokat. **A PSZÁF 2006 szeptemberében** max. **185**-ös CHF-fel, max. 15 százalékos forintgyengüléssel és max. – utóbb „tisztességtelen” – 1,5 százalékpontos „devizakamat-emelkedés” értékkel, ezek együttes hatásaként max. 26 százalékos törlesztőrészlet változással számolt. **A PSZÁF 2008 júliusában** - amikor már megszűnt a 2001 májusa és 2008 márciusa között létezett plusz-mínusz 15 százalékos védő árfolyamsáv, és amikor csak pár hónappal voltunk a válság kitörése előtt – már csak max. **170**-es CHF-fel, max. 15 százalékos forintgyengüléssel és max. – utóbb szintén „tisztességtelen” – 3 százalékpontos „devizakamat-emelkedés” értékkel, ezek együttes hatásaként viszont már max. 47 százalékos törlesztőrészlet változással számolt.

A PSZÁF nagy hibát követett el... Mondhatnánk, a Kúria határozata alapján. Mert - idézem a Kúriát (lásd fentebb a 2. pontban is): Ha „a fogyasztó az árfolyamváltozás várható alakulásáról, maximális mértékéről a pénzügyi intézménytől, annak képviselőjétől konkrét, hitelt érdemlőnek tűnő, **később azonban tévesnek, valótlanak bizonyult tájékoztatást** kapott. Ebben az esetben a szerződés a nem megfelelő (téves, félreérthető, nem egyértelmű) tájékoztatással érintett rendelkezése tisztességtelen, **amely a szerződés részleges vagy teljes érvénytelenségét eredményezi.**”

Igaz, nem a „pénzügyi intézménytől”, hanem az ő tevékenységét engedélyező, szabályozó és felügyelő PSZÁF-tól jött a „később tévesnek, valótlanak bizonyult tájékoztatás”, amely – szerintem - a „szerződések” szempontjából sokkal súlyosabb, fontosabb tény, mintha a bankok részéről történt volna valami hasonló. A Kúria miért csak a bankok irományai tükrében vizsgálódik? Ha már elvárja az „átlagos fogyasztótól” hogy „általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő” legyen.

14. A Bankszövetség főtitkárának kijelentései egy riportban a bankok felelősségéről:

A riport az egyik tévés hírcsatornán (Hír TV) volt látható 2014. július 9-én. A hangot felvettem és legépeltem. A főtitkár szavai szó szerint:

„Ugye, aki ezt írta, ő bizonyos szóbeli tájékoztatásokra hivatkozik, amin hát én biztos hogy nem voltam ott, ne felejtse el, hogy ezen ügyfelek ezzel párhuzamosan viszont írásban is aláírtak egy kockázat feltáró nyilatkozatot, ami ennél kicsikét bővebb információval látta el őket. Amit még szintén el kell mondanom, hogy **ne felejtjük el, hogy 2008-ban az akkori felügyelet és a jegybank szakemberei azt jelezték, hogy végső, szélsőséges esetben a svájci frank árfolyama akár a száznolcvan forintot is elérheti. Mondta ezt a felügyelet és a jegybank. Hát úgy látszik, hogy még a felügyelő hatóságoknak is volt némi tévedése ebben a kérdésben. Hát, hogy ha ők tévedtek, az ország legjobb szakemberei, akkor egy sima ügyintéző, az hogy ne hihetett volna mást, az akkori múltbeli számok alapján.**”

„Hát” még az „átlagos fogyasztók”.

15. A Bankszövetség főtitkárának kijelentései egy riportban az idegen pénz forrásáról:

A riport az egyik tévés hírcsatornán (Hír TV) volt látható 2014. július 9-én. A hangot felvettem és legépeltem. A főtitkár szavai szó szerint:

„A jogszerűségről azt sokan tudják, hogy az volt, hiszen a teljes hiteldíj mutatók, a különböző előírások mind tartalmazták, hogy létezik ilyen. Nézzük meg, hogy mi az, ami e mögött meghúzódik, mint közgazdasági folyamat. Mint ez közismert, a bankoknak forint betétjük volt, és nem volt svájci frank betétjük. Ezért a forint betétből valamilyen úton-módon svájci frankot kellett csinálni. Ezt hívják úgynevezett swap deviza határidős ügyleteknek, aminek van költsége. Ez a költség átlagosan tíz bázispont. Húsz éves hitel esetében ez ugye hússzor nulla egész egy tized százalék, az kettő százalék. És ne felejtjük el, az árfolyamrés az plusz-mínusz egy százalék volt, tehát ebből fedezte a bankszektor. Azt gondolom, hogy vannak olyan esetek, amikor a tisztességről nem lehet beszélni. Amennyiben valamelyik bank a lakáshitelek esetében a devizaárfolyamoknál szélesebb árfolyamot alkalmazott, akkor az nyilvánvalóan megvizsgálandó, hogy ez tisztességes volt, és mi indokolta ennek az alkalmazását. Amennyiben valaki viszont pont ezt alkalmazta, akkor a költségek miatt azt gondolom, hogy a bankszektor az tisztességesen és helyesen is járt el, amikor az árfolyamrészt felszámolta. Az árfolyamrésnek a kérdése ugyan létezik, de minden ügyfél tudta, úgyhogy azt gondolom, itt semmiféle rejtett, tisztességtelen dologról nem lehet beszélni.”

„Hát” hogyan lett ebből az „átlagosan tíz bázispont”, azaz „egy tized százalék”, azaz egy ezrelék „forint betétből svájci frank csinálási” költségéből a közjegyzői okiratokban számszerűsített **25-30 szoros**, azaz pl. „2,64” százalék „kezelési költség”, ráadásul **„devizában érvényesítve”? Ez a „kezelési költség” „változatlan tartalommal” „továbbra is hatályban marad” az „elszámolás és forintosítás” után?**

Ennyire alacsonyra sikerültek volna a Kúria által vagy tucatszor felemlegetett „alacsonyabb kamatok”? Ezért kellett a havonta szedett kamat mellett egy szintén havonta szedett „kamattal jellegű” „kezelési költség” is a közjegyzői okiratokba? A régi Hpt. 210. § (5a) bekezdése nevezi „kamattal jellegű”-nek, amire a bank kétszer is hivatkozott, lásd a következő 16. pontot.

16. A bank válaszlevelei a közjegyzői okiratban számszerűsített kezelési költségről:

A „kezelési költség” jogi alapját a bank kettő darab 2014-es válaszlevelében is a Hpt. 210. § (5a) bekezdésével igazolta, a bekezdés teljes szövegét idézve és értelmezve. Anélkül, hogy a bank tudtomra adta volna, hogy ez a bekezdés a Hpt. 210. §-ába csak a 2011. évi 121. és 147. törvénymódosító törvénnyel került. A bank mégis azt írta, hogy: „Mindezek alapján Bankunk a devizahiteleihez kapcsolódó kezelési költséget a kamattal azonos szakmai megalapozottság szerint érvényesíti devizában a fenti jogszabályi felhatalmazással összhangban.” Már 2007-ben is 2011-gyel „összhangban”...

Miután megírtam a banknak, hogy a válaszát nem fogadom el, a bank az újabb válaszlevelében ezeket írta:

„Kérésére ezúton tájékoztatjuk a szerződéskötés időpontjában hatályos A hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (ún. »régi« Hpt.) kezelési költséget érintő rendelkezéseiről, amelyek nem rendelkeznek a járulékok devizában/forintban történő felszámításának kérdéséről, így a Bankra nézve **nem írnak elő ebben a vonatkozásban korlátozó szabályokat.**” (...)

„Kérésére válaszolva megállapítható, hogy a Kölcsönszerződés kötés időpontját kövően a jogalkotó többször módosította, kiegészítette a 210. § rendelkezéseit, így az (5a) bekezdéssel megvalósított kiegészítés szabályozta a Bank lehetőségeit a járulékok devizában történő felszámítása tekintetében. Az Ön szerződése megkötésének időpontja és a (5a) bekezdés hatálybalépése közötti időszakban a jogalkotó **nem állapított meg ilyen jellegű korlátozó rendelkezéseket.**”(…)

„Egyidejűleg megerősítjük, hogy Bankunk **megelőző tájékoztató leveleiben foglaltakat változtatlanul fenn tartja.**”

A bank tehát a kezelési költséget saját vallomása szerint azért vette be a „szerződésbe”, mert őt ebben törvény „nem korlátozta”.

17. A régi Ptk. a kamatról és az egyéb költségről:

A 2007-ben hatályos régi Ptk. 523. §-ának (1) és (2) bekezdése rendelkezik az adós kötelezettségéről:

„Ptk. 523. § (1) Kölcsönszerződés alapján a pénzintézet vagy más hitelező köteles meghatározott pénzüsszeget az adós rendelkezésére bocsátani, az adós pedig köteles a kölcsön összegét a szerződés szerint visszafizetni. (2) **Ha a hitelező pénzintézet – jogszabály eltérő rendelkezése hiányában – az adós kamat fizetésére köteles (bankkölcsön).**”

Az előző, 16. pontban idézett **válaszlevelében a bank elismerte, hogy a kamat mellett havonta szedett „kezelési költséggel” kapcsolatban 2007-ben nem volt sem korlátozó, sem pedig engedélyező „jogszabály eltérő rendelkezése”. Márpedig a Ptk. nem úgy rendelkezett, ahogy azt a bank megírta.**

18. Az MNB PFK a kezelési költségről:

A bank kezelési költséggel kapcsolatos gyakorlatát **ma már törvény tiltja.** Ezt a Magyar Nemzeti Bank Pénzügyi Fogyasztóvédelmi Központja (MNB PFK) az egyik válaszlevelében meg is írta nekem a régi Hpt. 210/B § (2) bekezdését idézve. Igaz, ez az utólagos törvénymódosítás sem érvényes a 2007-es kölcsönömré.

Miért tiltja? Csak nem azért, mert a régi Hpt. 210. §-ának (5a) bekezdése olyan tételeket fogalmaz meg, amelynek „**gazdasági indoka** az átlagos fogyasztó számára **nem világos, nem átlátható**”, még annyira sem, mint a bankok (és a pénzváltók) által „általában” használt pénzváltási árfolyamok alkalmazása, vagy a bankok kamatemeléseinek indokai, ha „tisztességes” változó kamatozású kölcsönről lenne szó.

A Kúria kimondta, hogy „**lehetetlen és egyben szükségtelen**” a „deviza alapú kölcsön mögött álló devizaforrás” „vizsgálata”. Akkor milyen alapon van **számszerűsítve** egy

törvény által kifejezetten a „devizaforrással” – utólag - kapcsolatba hozott szerződési tétel, amelynek létezése a 17. pontban idézett Ptk. és banki vallomás alapján eleve törvénytelen?

19. Az elszámolásról és a forintosításról szóló levél a kezelési költségről:

Az „elszámolás és forintosítás” tükrében felettébb furcsa dolog, hogy érintetlenül maradt a „kezelési költség” kérdése. Erről így rendelkezett az MNB útmutatása – előre megfogalmazott sablon szövege – alapján szerkesztett elszámolósos levél:

„A Kölcsönszerződés jelen szerződésmódosítással nem érintett rendelkezései változatlan tartalommal továbbra is hatályban maradnak.”

Mi ez a „változatlan tartalom” a „2,64%” számértéken és a „kezelési költség” megnevezésén kívül? Milyen jogi és pénzügyi alapja volt és van ennek a valaminek?

Különös tekintettel arra, hogy a bank szerint a „kezelési költség” **„devizában felszámítható”**, ami azt eredményezte, hogy a havi törlesztőrészek megfizetésekor a szintén „devizában nyilvántartott” tőketartozás kisebb mértékben csökkent, mert aránytalanul és indokolatlanul sok forint „ellenérték” ment el erre a „kezelési költségre” is.

ÖSSZEFOGLALÁS:

A szerződés szerint volt CHF kölcsön nyújtás. A bank szerint még CHF folyósítás is volt. A Kúria szerint is volt kölcsönadott deviza összeg. A kölcsönadott idegen pénz a Kúria szerint azt jelenti, hogy az adós megszerezte az idegen pénz használatának a jogát. Ha már az adóshoz került a pénz időlegesen. Amíg a bank vissza nem vásárolta.

A kölcsönbe adott idegen pénzből a világon bárhol csak úgy lesz forint, ha egy pénzváltó vagy akár maga a kölcsönző bank azt a saját vételi árfolyamán átváltja forintra. A szerződés szerint volt ilyen átváltás.

A Kúria szerint nem volt ilyen átváltás. Ha nem volt ilyen átváltás, akkor nem volt mit átváltani, azaz **nem volt kölcsönadott idegen pénz**. A Kúria szerint tisztességtelenek, ezért semmisek a szerződések szerinti banki átváltások a folyósításkor és a törlesztésekkor is.

A bankok minden bizonnyal megfeleltek valamilyen törvénynek. A régi Hpt. 3. §-a felsorolja az engedélyezett üzletszerűen végezhető pénzügyi szolgáltatásokat. Köztük van a **„devizában”** nyújtott kölcsön. A szerződésekben leírtak bizonyára ennek felelnek meg.

A Kúria szerint azonban a régi Ptk. 231. §-ának szabályai **„szolgáltak alapiául”** e kölcsönöknek.

Egyetlenegy bank sem tartotta be ennek az 1959-ből származó paragrafusnak a kettő darab egysoros mondatát. Bizonyára nem azért, mert nem volt világos és érthető a bankok és a közjegyzők számára. Hanem más okból. Milyen okból?

A régi Hpt. lehetővé tette-e volna a régi Ptk. említett paragrafusa alapján a pusztán átszámításon alapuló kölcsönszerződések sok százvezres nagyságrendben történő megkötését, mint a pénzügyi intézmények által üzletszerűen végezhető tevékenységet?

A régi Ptk. említett paragrafusát a bankok ha betartották volna, akkor is kellett-e volna nekik devizát „csinálni” forintból?

És e „csinálás” költségét mint a kamat mellett havonta szedett kezelési költséget sokszoros és nagyságrenddel nagyobb mértékben és devizában felszámítva átháríthatták-e volna a bankok az ügyfeleikre? Milyen akkori törvény alapján?

Különös tekintettel arra, hogy az elszámolás és a forintosítás „változatlan tartalommal” továbbra is érvényben tartja ezt a kezelési költséget.

Az átlagos fogyasztók jóhiszeműen a közjegyzői okiratban foglaltak alapján vállalták és viselték éveken át az árfolyamkockázatot. Erre utalt a legfőbb ügyész, mivel az árfolyamkockázat fogyasztókra „hárítása” kifejezést használta. Erre utalt a Kúria is, mivel az árfolyamkockázat „telepítése” kifejezést használta.

Mivel semmiek a banki átváltások, így semmiek az idegen pénz kölcsönadásáról szóló és az abból következő tételek a szerződésekben, így semmis a bankok által az ügyfelekre „hárított”, „telepített” árfolyamkockázat is.

A Kúria szerint „az árfolyamkockázatot - a kedvezőbb kamatérték ellenében - korlátozás nélkül a fogyasztó viseli, a főszolgáltatás körébe tartozó szerződéses rendelkezés, amelynek a tisztességtelensége főszabályként nem vizsgálható”. A Kúria szerint a „korlátozás nélkül” való viselés csak akkor áll meg, ha a szerződés szövegéből és a banki tájékoztatásból „egyértelműen felismerhető” volt.

Furcsa dolog, hogy a Kúria a szerződések szövegével kapcsolatban egyszer arra hivatkozik, hogy „felismerhetőnek” kellett lennie valaminek még akkor is, ha az a valami a szerződésben nincs is leírva azokkal a szavakkal, amelyekkel a Kúria fogalmazott. Máskor meg a Kúria szerint még akkor sem volt világos és érthető valami, ha az a valami „nyelvtanilag egyértelműen, félre nem érthető módon szerepel” a szövegben.

A közjegyzői okiratban és a banki tájékoztatásban nem szerepel a „korlátozás nélkül” kifejezés. Ami szerepel, az arról szól, hogy az árfolyamkockázat „kizárólagosan őt”, azaz kizárólagosan az adóst terheli, továbbá hogy a kockázat vagyoni kihatásait „teljes mértékben ő”, azaz teljes mértékben az adós viseli. Vagyis az árfolyamkockázat nem a bankot terheli, így a bank az árfolyamkockázat kihatásait semmikora mértékben nem viseli. Azaz a bank nem vállal át semmit az árfolyamváltozások okozta változó nagyságú törlesztőrészletekből. Egy szó nincs arról, hogy „az árfolyamnak az adósra nézve kedvezőtlen változásának nincs felső határa” – ahogy ezt a Kúria megfogalmazta.

A közjegyzői okiratban megfogalmazott „kizárólagos” teher és „teljes” viselés azt jelenti, hogy a CHF-ben meghatározott törlesztőrészlet árfolyamhoz kötött forintban történő megfizetése az adós kötelessége, abból a bank nem vállal át semmit, azaz abból a bank semmit nem ír le pl. veszteségként vagy bármiként az adós javára. Volt is vita az

elszámolás előtt arról, hogy az árfolyamkockázatot pl. harmadolni kellene a bankok, az állam és az ügyfelek felelősség megoszlása miatt.

Az én esetemben **volt példa** arra, hogy az adóst „kizárólagosan” terhelő árfolyamkockázatból a bank valamekkora részt átvállalt. Az így keletkező kiesését a bank nem számította be a későbbi befizetésekbe. Négy hónapon át, 2010. 7., 8., 9. és 10. hónapokban a bank az általa rögzített 205,00 forinton számította a törlesztést az akkori „tisztesleges” 212,43, 207,98, 213,58 és 207,23 forint helyett. Az elszámolás betömte az így keletkezett „tiszteslegtelen” rést, így téve teljessé – és „érthetővé” - az ügyfeleket érintő „kizárólagosságot”!

Az átlagos fogyasztó már csak azért sem vállalhatott és viselhetett „korlátozás nélkül”, „felső határ nélkül” árfolyamkockázatot, mivel a közjegyzői okiratban az áll, hogy „**a kockázatot fizetőképességének és vagyoni helyzetének megfelelően mérlegelve vállalta**”!

A banki árfolyamkockázati tájékoztatóból még ennyi sem derül ki a „korlátozás nélküli”, „felső határ nélküli” viselés tekintetében. A sorok közti olvasás és a leírt kifejezések átértelmezése bizonyára nem a „deviza alapú” meg más kölcsönszerződések sajátossága. A Kúria és a törvények által semmissé tett, illetve a közjegyzői résszel össze nem egyeztethető tételek, kifejezések elhagyása után annyi marad ebből a banki tájékoztatásból, hogy: a bank „a folyósított kölcsönösszeget a választott **devizanemben tartja nyilván**”, illetve ha romlik a forint, akkor nő a törlesztőrészlet, ha erősödik, akkor viselem az előnyöket is. Csak ennyi!

A banki tájékoztatásban szereplő devizában való nyilvántartást bizonyára megelőzte a közjegyzői részben megfogalmazott banki kölcsönadás, amely a devizában való nyilvántartódás alapfeltétele volna. Azonban a szerződés értelmében a bank a saját maga által kölcsön nyújtott idegen pénzt rögzest visszavásárolta, így ha „időlegesen” volt bármilyen és bármekkora árfolyamkockázata a banknak, azt vissza-„háritotta”, vissza-„telepítette” önmagára, hiszen az idegen pénz végül is ott maradt nála. A Kúria határozatai értelmében nem volt kölcsönadott idegen pénz, így a banki tájékoztatásban szereplő devizában való nyilvántartás tétel is **hamis, tisztességtelen, semmis**.

Továbbá: a „korlátozás nélkül”, „felső határ nélkül” történő, adós általi árfolyamkockázat viselés **hogyan egyeztethető össze a bank által kötelezően elvégzett hitelbírálattal?**

Továbbá: a „korlátozás nélkül”, „felső határ nélkül” történő, adós általi árfolyamkockázat viselés **tarthatatlanságát maga a forintosítás bizonyította be. A 180-as árfolyamon lehetségessé vált egyszeri végtörlesztésről nem is szólva.**

Továbbá: az ügyfelek 2008 márciusa előtt hogyan vállalhattak „korlátozás nélkül”, „felső határ nélkül” árfolyamkockázatot akkor, amikor (2001 májusa óta) **létezett a plusz-mínusz tizenöt százalékos védő árfolyamsáv**, és amikor a PSZÁF, az MNB és a Bankszövetség **stabilitást és max. 170-es-185-ös CHF árfolyamot látott előre**. Már csak az akkori megelőző évek tapasztalatai alapján is.

A bankok olyan árfolyamkockázatnak tették ki az ügyfeleiket évekre és évtizedekre, amilyen árfolyamkockázatot a szükséges tudással, befolyásoló képességgel, kapcsolati- és pénztőkével rendelkező bankok pár napnál hosszabb határidőre el se vállalnának!

Ezek alapján a forintosítás árfolyama és a kiszámított, forintban kifejezett új tőketartozások elfogadhatatlanok és támadhatóak. Az elszámolásnál használt „fair” kamat is támadható, ha a bank úgy kezelte a kölcsönének törvényben megkövetelt kamatát, ahogy az én esetemben tette. Az elszámolás után a kamat mellett havonta továbbra is fizetendő kezelési költség is támadható, mivel a „változatlan tartalma” nem csak hogy tisztességtelen, hanem törvénytelen is. Bizonyára azért nem kerültek a Kúria elé, mert egy perből még nem jutott el odáig az ügy.

ALKOTMÁNYOSSÁGI VIZSGÁLAT:

Az Alkotmány/Alaptörvény mely pontjait sérti-sértheti a deviza alapúnak nevezett kölcsönszerződésekben megfogalmazódott árfolyam kockázat vállalás, illetve ennek a Kúria általi értelmezése: a „korlátozás nélkül”, „felső határ nélkül” való árfolyamkockázat viselés a fogyasztó által?

A fenti pontok alapján egyértelmű, hogy az ügyfelek általi „korlátozás nélkül”, „felső határ nélkül” való árfolyamkockázat viselés magukban a közjegyzői okiratokban és a banki árfolyamkockázati tájékoztatásokban nem szerepel, sem szó szerint sem körülírva, az ott leírtakba még belemagyarázhatóan sem. Legalábbis a tulajdon szerződésem közjegyzői okiratában és a szerződés részét képező banki árfolyamkockázati tájékoztatásban. A Kúria szerint ezek a szerződések „**blankettaszerződések**”, így minden bizonnyal lényegi különbség nem lehet közöttük.

Mivel a deviza alapúnak nevezett kölcsönszerződések megkötésének idején még a régi Alkotmány volt hatályos, így annak pontjait kell megvizsgálni. Így az 1949. évi XX törvény, a Magyar Köztársaság Alkotmánya alapján - egy 2007-ben hatályos alapján:

1. FÜGGETLENSÉG ÉS JOGÁLLAMISÁG:

A deviza alapúnak nevezett kölcsönszerződésekben szereplő árfolyamkockázat vállalással eredetileg megfogalmazott tételek – lásd a fentebb idézett tételeket – **semmisek, mert sértették az Alkotmány I. fejezetében az Általános Rendelkezések 2. §-ának (1) bekezdését, miszerint: a Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam. Indok:**

Az idegen pénznem árfolyamának kitett sok százezer magyar állampolgár illetve jogi személy idegen pénznemben történő eladásítása sérti a Magyar Köztársaság függetlenségét, mivel egy általa nagyrészt befolyásolhatatlan külső tényező sodorta anyagi- és létveszélybe állampolgárainak és jogi személyeinek jelentős részét, ugyanakkor a fentebb leírtak alapján megállapítható, hogy egy demokratikus jogállamhoz méltatlan módon a bankok a reklámtevékenységük, a kockázati tájékoztatásuk, a szerződéseik mint termékek szövegének megfogalmazásakor és a hitelbírálatuk során rendkívül felelőtlen magatartást tanúsítottak, amelynek eredményeként megsértették az akkori törvényeket és az ügyfelek tájékozódással kapcsolatos alapvető jogát és emberi méltóságát, visszaéltek az ügyfelek jóhiszeműségével, szakmai hozzá nem értésével, az állam eme visszásság okozta baj növekedése eredményeként csak sok évvel később tett intézkedéseket állampolgárai, azok alapvető tájékozódási jogának és emberi méltóságának védelmére és tiszteletben tartására, továbbá a szerződésekben eredetileg leírt tételek jelentős részének tisztességtelenségének és semmisségének megállapítására is csak sok év után került sor, előbb a bankoknak szánt magatartási kódexszel, majd kényszerűen, főként magánperekből kinőtt esetek alapján megfogalmazódott új törvényekkel, anélkül, hogy megvizsgálták volna a szerződésekben szereplő összes tétel tisztességességét és törvényességét, amely állami kötelesség hosszas

késlekedése és ellentmondásos eredménye felelveti az Alkotmány által is megkövetelten a Magyar Köztársaság javát szolgálni hivatott mindenkori jogalkotó, jogértelmező, jogellenőrző, joggyakorló közjogi és pénzügyi Méltóságok felelősségét. - Erről a felelősségről és kötelezettségről rendelkezik az Alkotmány II., Az Országgyűlés című fejezetében a 19. § (1), (2) és (3) bekezdése; a IV., Az Alkotmánybíróság című fejezetében a 32/A.§ (1), (2) és (3) bekezdése; az V., Az állampolgári jogok országgyűlési biztosa és a nemzeti és etnikai kisebbségi jogok országgyűlési biztosa című fejezetében a 32/B.§ (1), (3) és (6) bekezdése; a VI., Az Állami Számvevőszék és a Magyar Nemzeti Bank című fejezetében a 32/C.§ (1), (2) bekezdése, a 32/D.§ (1), (3) és (4) bekezdése; a VII., A Kormány című fejezetében a 33. § (5) bekezdése, a 35. § (1), (2), (4) bekezdése, a 36. §, a 37. § (2) és (3) bekezdése, a 39. § (1), (2) és (3) bekezdése; a IX., A helyi önkormányzatok című fejezetében a 42. §, a 43. § (2) bekezdése, a 44. § (1) bekezdése, a 44/A.§ (1) és (2) bekezdése, a 44/B.§ (2) bekezdése; a X., A bírói szervezet című fejezetében az „igazságszolgáltatás” érdekében a 45/B.§ (1) és (2) bekezdése, a Legfelsőbb Bíróságról a 47. § (1) és (2) bekezdése, továbbá az 50. § (1) bekezdése; a XI., Az ügyészség című fejezetében az 51. § (1), (2) és (3) bekezdése, az 52. § (2) bekezdése, az 53. § (4) bekezdése.

2. SZABADSÁG ÉS FÜGGETLENSÉG – ÉS EZEK VÉDELME:

A deviza alapúnak nevezett kölcsönszerződésekben szereplő árfolyamkockázat vállalással eredetileg megfogalmazott tételek – lásd a fentebb idézett tételeket – **semmisek, mert sértették az Alkotmány I. fejezetében az Általános Rendelkezések 5. §-át, miszerint: a Magyar Köztársaság állama védi a nép szabadságát és hatalmát, az ország függetlenségét és területi épségét, valamint a nemzetközi szerződésekben rögzített határait.** Indok: Az idegen pénznem árfolyamának kitett sok százezer magyar állampolgár illetve jogi személy idegen pénznemben történő eladósítása sérti a Magyar Köztársaság népének szabadságát, hatalmát és az ország függetlenségét, mivel egy általa nagyrészt befolyásolhatatlan külső tényező sodorta anyagi- és létveszélybe állampolgárainak és jogi személyeinek jelentős részét, ami felelveti az Alkotmány által is megkövetelten a Magyar Köztársaság javát szolgálni hivatott mindenkori jogalkotó, jogértelmező, jogellenőrző, joggyakorló közjogi és pénzügyi méltóságok felelősségét. - Erről a felelősségről és kötelezettségről rendelkezik az Alkotmány II., Az Országgyűlés című fejezetében a 19. § (1), (2) és (3) bekezdése; a IV., Az Alkotmánybíróság című fejezetében a 32/A.§ (1), (2) és (3) bekezdése; az V., Az állampolgári jogok országgyűlési biztosa és a nemzeti és etnikai kisebbségi jogok országgyűlési biztosa című fejezetében a 32/B.§ (1), (3) és (6) bekezdése; a VI., Az Állami Számvevőszék és a Magyar Nemzeti Bank című fejezetében a 32/C.§ (1), (2) bekezdése, a 32/D.§ (1), (3) és (4) bekezdése; a VII., A Kormány című fejezetében a 33. § (5) bekezdése, a 35. § (1), (2), (4) bekezdése, a 36. §, a 37. § (2) és (3) bekezdése, a 39. § (1), (2) és (3) bekezdése; a IX., A helyi önkormányzatok című fejezetében a 42. §, a 43. § (2) bekezdése, a 44. § (1) bekezdése, a 44/A.§ (1) és (2) bekezdése, a 44/B.§ (2) bekezdése; a X., A bírói szervezet című fejezetében az „igazságszolgáltatás” érdekében a 45/B.§ (1) és (2) bekezdése, a Legfelsőbb Bíróságról a 47. § (1) és (2) bekezdése, továbbá az 50. § (1) bekezdése; a XI., Az ügyészség című fejezetében az 51. § (1), (2) és (3) bekezdése, az 52. § (2) bekezdése, az 53. § (4) bekezdése.

3. A TÁJÉKOZÓDÁSHOZ VALÓ ALAPVETŐ JOG – ÉS ENNEK VÉDELME:

A deviza alapúnak nevezett kölcsönszerződésekben szereplő árfolyamkockázat vállalással eredetileg megfogalmazott tételek – lásd a fentebb idézett tételeket – **semmisek, mert sértették az Alkotmány I. fejezetében az Általános Rendelkezések 8. §-ának (1) és (2) bekezdéseit, miszerint: (1) A Magyar Köztársaság elismeri az ember sérthetetlen és**

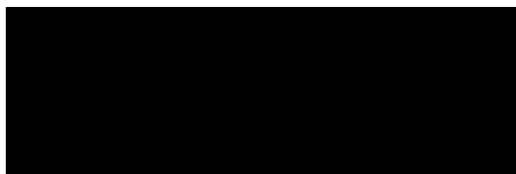
elidegeníthetetlen alapvető jogait, ezek tiszteletben tartása és védelme az állam elsőrendű kötelessége. (2) A Magyar Köztársaságban az alapvető jogokra és kötelességekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg, alapvető jog lényeges tartalmát azonban nem korlátozhatja. Indok: Az idegen pénznem árfolyamának kitett sok százezer magyar állampolgár illetve jogi személy idegen pénznemben történő eladásítása a fentebb idézett példához hasonlóan történhetett és történt, aminek során a bankok a reklámtevékenységük, a kockázati tájékoztatásuk, a szerződéseik mint termékek szövegének megfogalmazásakor és a hitelbírálatuk során rendkívül felelőtlen magatartást tanúsítottak, amelynek eredményeként megsértették az akkori törvényeket és az ügyfelek tájékozódással kapcsolatos alapvető jogát, visszaéltek az ügyfelek jóhiszeműségével, szakmai hozzá nem értésével, így a tájékozódással kapcsolatos jogot a bankok nem tartották tiszteletben, az állam eme visszásság okozta baj növekedése eredményeként csak sok évvel később tett intézkedéseket állampolgárai védelmére és állampolgárainak alapvető tájékozódási jogának tiszteletben tartására, előbb a bankoknak szánt magatartási kódexszel, majd kényszerűen, főként magánperekből kinőtt esetek alapján megfogalmazódott új törvényekkel, anélkül, hogy megvizsgálták volna a szerződésekben szereplő összes tétel tisztességességét és törvényességét, amely állami védelmi kötelesség hosszas késlekedése és ellentmondás eredménye felelveti az Alkotmány által is megkövetelten a Magyar Köztársaság javát szolgálni hivatott mindenkori jogalkotó, jogértelmező, jogellenőrző, joggyakorló közjogi és pénzügyi méltóságok felelősségét. - Erről a felelősségről és kötelezettségről rendelkezik az Alkotmány II., Az Országgyűlés című fejezetében a 19. § (1), (2) és (3) bekezdése; a IV., Az Alkotmánybíróság című fejezetében a 32/A.§ (1), (2) és (3) bekezdése; az V., Az állampolgári jogok országgyűlési biztosa és a nemzeti és etnikai kisebbségi jogok országgyűlési biztosa című fejezetében a 32/B.§ (1), (3) és (6) bekezdése; a VI., Az Állami Számvevőszék és a Magyar Nemzeti Bank című fejezetében a 32/C.§ (1), (2) bekezdése, a 32/D.§ (1), (3) és (4) bekezdése; a VII., A Kormány című fejezetében a 33. § (5) bekezdése, a 35. § (1), (2), (4) bekezdése, a 36. §, a 37. § (2) és (3) bekezdése, a 39. § (1), (2) és (3) bekezdése; a IX., A helyi önkormányzatok című fejezetében a 42. §, a 43. § (2) bekezdése, a 44. § (1) bekezdése, a 44/A.§ (1) és (2) bekezdése, a 44/B.§ (2) bekezdése; a X., A bírói szervezet című fejezetében az „igazságszolgáltatás” érdekében a 45/B.§ (1) és (2) bekezdése, a Legfelsőbb Bíróságról a 47. § (1) és (2) bekezdése, továbbá az 50. § (1) bekezdése; a XI., Az ügyészség című fejezetében az 51. § (1), (2) és (3) bekezdése, az 52. § (2) bekezdése, az 53. § (4) bekezdése.

4. AZ EMBERI MÉLTÓSÁG:

A deviza alapúnak nevezett kölcsönszerződésekben szereplő árfolyamkockázat vállalással eredetileg megfogalmazott tételek – lásd a fentebb idézett tételeket – **semmisek, mert sértették az Alkotmány XII. fejezetében az Alapvető jogok és kötelességek 54. §-ának (1) bekezdését, miszerint: (1) A Magyar Köztársaságban minden embernek veleszületett joga van az élethez és az emberi méltósághoz, amelyektől senkit nem lehet önkényesen megfosztani. Indok:** Az idegen pénznem árfolyamának kitett sok százezer magyar állampolgár illetve jogi személy idegen pénznemben történő eladásítása a fentebb idézett példához hasonlóan történhetett és történt, aminek során a bankok a reklámtevékenységük, a kockázati tájékoztatásuk, a szerződéseik mint termékek szövegének megfogalmazásakor és a hitelbírálatuk során rendkívül felelőtlen magatartást tanúsítottak, amelynek eredményeként megsértették az akkori törvényeket, visszaéltek az ügyfelek jóhiszeműségével, szakmai hozzá nem értésével, ezáltal megfosztották az ügyfeleiket az emberi méltóságuktól, amely emberi méltóság tovább sérült akkor, amikor az állam eme visszásság okozta baj növekedése eredményeként csak sok évvel később tett intézkedéseket

állampolgárai védelmére, előbb a bankoknak szánt magatartási kódexszel, majd kényszerűen, főként magánperekből kinőtt esetek alapján megfogalmazódott új törvényekkel, anélkül, hogy megvizsgálták volna a szerződésekben szereplő összes tétel tisztességességét és törvényességét, mivel már a 2010-ben meghozott e szerződéseket érintő törvény (2010. évi XCVI. törvény) alkalmazása után csak évekkel később a Kúria a sok hónapos tanácskozás után, az Európai Unió Bíróságának az ítéletét is kikérve és figyelembe véve olyan határozatokat hozott, amely a kölcsönszerződésekben foglalt tételek jelentős részéről megállapította, hogy tisztességtelen, így azokat semmissé tette, és helyettük olyan jogszabályi alapra helyezte a kölcsönszerződéseket, amely jogszabályt egyetlenegy bank sem tartotta be a szerződéskötések idején, pedig a Kúria által e szerződések alapjául megnevezett jogszabály a kettő darab egysoros mondatával 1959 óta változatlan formában része volt a Ptk-nak; ugyanakkor nem tisztázódott, hogy a Kúria által megadott e Ptk-s törvény alapján milyen kötelezettségei lettek volna a bankoknak, illetve hogy lehetségesek lettek-e volna egyáltalán az ilyen banki kölcsönök mint üzletszerűen végezhető banki szolgáltatások, tekintettel az akkori Hpt.-re; továbbá amíg a közjogi Méltóságok a kölcsönszerződések megkötésének idején fennállt meglehetősen hézagos jogi környezetet értelmelték, azalatt a csaknem négy év alatt a forint ugyanannyit gyengült, mint az azt megelőző kettő év során, a svájci frankot tekintve összességében lényegében a 150-es szintről a 250 forintos szintre; a hosszas, ellentmondásokkal teli eredményt felmutató és a probléma egészét nem, csak annak egyes részeit vizsgáló és kezelő eljárások a kiszolgáltatott ügyfelek emberi méltóságát tovább rombolták, ami felelveti az Alkotmány által is megkövetelten a Magyar Köztársaság javát szolgálni hivatott mindenkori jogalkotó, jogértelmező, jogellenőrző, joggyakorló közjogi és pénzügyi méltóságok felelősségét. - Erről a felelősségről és kötelezettségről rendelkezik az Alkotmány II., Az Országgyűlés című fejezetében a 19. § (1), (2) és (3) bekezdése; a IV., Az Alkotmánybíróság című fejezetében a 32/A.§ (1), (2) és (3) bekezdése; az V., Az állampolgári jogok országgyűlési biztosa és a nemzeti és etnikai kisebbségi jogok országgyűlési biztosa című fejezetében a 32/B.§ (1), (3) és (6) bekezdése; a VI., Az Állami Számvevőszék és a Magyar Nemzeti Bank című fejezetében a 32/C.§ (1), (2) bekezdése, a 32/D.§ (1), (3) és (4) bekezdése; a VII., A Kormány című fejezetében a 33. § (5) bekezdése, a 35. § (1), (2), (4) bekezdése, a 36. §, a 37. § (2) és (3) bekezdése, a 39. § (1), (2) és (3) bekezdése; a IX., A helyi önkormányzatok című fejezetében a 42. §, a 43. § (2) bekezdése, a 44. § (1) bekezdése, a 44/A.§ (1) és (2) bekezdése, a 44/B.§ (2) bekezdése; a X., A bírói szervezet című fejezetében az „igazságszolgáltatás” érdekében a 45/B.§ (1) és (2) bekezdése, a Legfelsőbb Bíróságról a 47. § (1) és (2) bekezdése, továbbá az 50. § (1) bekezdése; a XI., Az ügyészség című fejezetében az 51. § (1), (2) és (3) bekezdése, az 52. § (2) bekezdése, az 53. § (4) bekezdése.

Budapest, 2015. július 31.

MELLÉKLETEK:

- ① Banki válaszlével a kezelési költség jogi indokáról.
- ② Szerződés: kamat és kezelési költség.
- ③ Szerződés: árfolyamkockázat.
- ④ Banki tájékoztatás: árfolyamkockázat.
- ⑤ Elszámolás: kezelési költség.
- ⑥ Elszámolás: banki teher ²⁴megorlat 2010. 7-10. hónap.